

## חוץ. פארק הירקון.

על ספסל בפארק יושבת רונית, בת 40. נעלי עקב שחורות, שמלה אדומה משובצת, מרחוק היא קצת מזכירה מסעדה איטלקית. על הכתף תלוי תיק מעוצב, כנראה איזה מותג נחשב. ביד ימין מחזיקה בפלאפון שלה, שהמגן שלו צבעוני כמו סדרת טלוויזיה מצוירת לבנות (בראץ' או מה שזה לא יהיה). ביד שמאל – חבילת טישו. היא ממררת בבכי, האיפור שלה מרוח ונוזל עם הדמעות, והיא מתעלמת מכל הפסטורליה שסביבה – ילדים צוחקים ומשתוללים בגן השעשועים, ציפורים מציצות, הירקון זורם ומשמיע קולות של סנטרל פארק.

### רונית

(מושכת באף) אז את מבינה? הוא אומר לי "זה לא את, זה

אני!"

מי עוד משתמש במשפט הזה?

ממרחק מתגלגל כדור גומי קטן וירוק, מתקרב אל הספסל שעליו רונית יושבת. היא לא מבחינה בכך וממשיכה לדבר בטלפון.

### רונית

סיגל, מה את חושבת שאני? בטח שאמרתי לו, מה את חושבת?

אמרתי לו שזה לא עובד עלי ומצידי שימצא פראיירית אחרת

להשתמש במשפט הזה עליה.

הכדור מתגלגל ופוגע ברגל של רונית. היא קופצת כאילו נשך אותה נחש.

### רונית

אימאלה!

היא קמה בקפיצה, הטלפון נופל מהיד שלה. היא מושכת את התיק ומחבקת אותו ואת חבילת הטישו אליה בחוזקה.

בעקבות הכדור הקטן מגיע כלב לא הרבה יותר גדול, מין הכלאה של פינצ'ר ועכבר מעבדה. הוא מכשכש בזנב הזעיר שלו, לוקח במאמץ את הכדור בין שיניו, נעמד על שתי רגליו האחוריות ומביט ברונית ישר בעיניים.

היא מביטה בו בחזרה, מבוהלת, לא מבינה מה הוא רוצה.

הוא קופץ קצת במקום, מנסה לסמן לה שתיקה את הכדור כבר. לאט לאט יד אחת שלה משתחררת ממקומה, והיא מתחילה להושיט אותה בחשש לכיוונו.

הכלב קופץ בהתרגשות, מה שמבהיל את רונית במקצת. אבל היא אוזרת אומץ, מתכופפת ולוקחת את הכדור. הכלב, כולו התרגשות, קופץ במקומו ומחכה בכיליון עיניים לרגע שבו היא תשגר את הכדור אל מרחבי הפארק.

אבל רונית עוצרת. משהו נראה לה מוזר, היא מביטה בכדור שבידה. הירוק נראה פתאום ירוק מאוד, ואפילו יותר ויותר ירוק בכל רגע. הכדור ממש זוהר בידה. היא מביטה בכדור ממושכות, קצת מהופנטת מהזוהר שלו. עוד רגע חולף, ואז –

הכלב נובח, ורונית נבהלת ושומטת את הכדור. הכלב אווז אותו בפיו, מסתכל עליה מאוכזב. עוד רגע הוא מחכה, אבל רונית נשארת לעמוד, מביטה בידה שאחזה בכדור. הכלב מתייאש, ובזנב שמוט מתרחק משם. רונית מביטה בידה הריקה שנראית עכשיו אדמדמה משהו, כאילו שרופה מחשיפה ארוכה מדי לשמש.

הפלאפון שעל הרצפה מפר את הדממה.

## סיגל (בטלפון)

רונית? את שם? מה קורה?

רונית מתאפסת על עצמה. מושכת באף. מתכופפת ומרימה את הטלפון. מתיישבת. מכחכחת בגרון. מניחה את חבילת הטישו לידה. מסדרת את השיער. מניחה את הפלאפון ליד האוזן ביד שמאל, ופורשת את יד ימין האדמדמה קדימה, מביטה בה בפליאה.

## רונית

כן מותק, אני פה, פשוט היה פה קטע מוזר -

היא לא מצליחה להמשיך לדבר. העיניים שלה נעצמות. הראש מוטה כלפי מעלה באופן לא רצוני. הפה נפער -

## רונית

אפצ'י!

## סיגל (בטלפון)

מה?

## רונית

אפצ'י!!

## סיגל (בטלפון)

מה קרה לך? הצטננת?

רונית מנסה לענות, אבל לא מצליחה. כל מה שיוצא לה זה רצף ארוך של עיטושים.

מרחוק נשמעות סירנות של אמבולנס או משטרה, הולכות מתקרבות.